

Minnesord över bortgångna ledamöter

Av Erik Rossander

Kallade ledamoten generallöjtnant *Tønne Huitfeldt* avled den 17 mars 2007.

Hans närmaste är hustrun Elly, född Holter-Sörensen och sönerna Iver, Henrik och Erik.

Han föddes den 6 april 1925 i Oslo. Föräldrarna var redaktör Carl H With och dennes hustru Anine Helene.

Som 15-åring upplevde *Tønne Huitfeldt* den tyska invasionen i Norge i april 1940, och han bestämde sig för att delta i motståndsrörelsen. Hans ambition var att komma till England för att få utbildning och därifrån verka i kampen. Resan dit gick via Schweiz som han fick tillstånd att resa till för att gå i en skola. Därifrån fortsatte han genom de ockuperade delarna av Frankrike till Spanien och Portugal innan han slutligen fick ett flyg till England.

Där började han sin militära grundutbildning hösten 1942 och blev utexaminerad som löjtnant hösten 1943. Han ville sedan delta i striderna, men det visade sig vara svårt. Den norska brigaden i Skottland saknade officerare, varför bara ett fåtal normän fick delta i brittiska förband.

Tønne Huitfeldt var inte en av dem, men tillsammans med ett antal kamrater anmälde han sig som menig för tjänst på norska torpedbåtar, och kunde så få aktiv krigstjänst.

I samband med befrielsen av Finnmark fick han chansen att som underrättelseofficer i ett norskt kompani bli överskeppad till Murmansk i november 1944. Kompaniet ryckte in i Norge efter de retirerade tyska förbanden och slogs under mycket svåra förhållanden.

Efter kriget fick han flera olika trupptjänstbefattningar innan han deltog i den dansk-norska bataljonen i Sinai efter Suezkriget 1956. Åter i Norge gjorde han sig ett namn som chef för Krigsskolan 1964 – 1970. Under hans ledning genomgick skolan en pedagogisk och organisatorisk modernisering som medförde att *Huitfeldts* anda kom att präglade en generation norska arméofficerare.

1974 blev han utnämnd till divisionschef och generalmajor, sedan chef för arméstridskrafterna i Nord-Norge för att 1977 bli överstkommenderande i Nord-Norge och generallöjtnant. Han avslutade sin

militära karriär som direktör för NATO:s internationella militära stab 1984.

Tønne Huitfeldt genomgick högre stabsubildningar i både USA 1954-55 och Storbritannien 1970.

Efter sin pensionering blev han bland annat en mycket aktiv redaktör för Norsk Militär Tidskrift.

Han ansågs vara en formidabel truppofficer som med sin karisma och erfarenhet av aktiv krigstjänst och stabstjänst på olika nivåer tillförde den norska armén kunskaper och färdigheter av stora mått.

Tønne Huitfeldt blev kallad ledamot av Krigsvetenskapsakademien 1988.

Avdelningen för lantkrigsvetenskap

Översten av första graden *Carl-Henrik Gåsste* avled den 15 september 2008. Han efterlämnar hustrun Märta, född Lidman, och dottern Anna med familj samt döttrarna Karin och Maria samt sonen Johan.

Han föddes i Hudiksvall 1922 och var son till folkskolläraren Henrik Andersson och dennes hustru Anna Svensson.

Carl-Henrik Gåsste blev fänrik vid Jämtlands fältjägarregemente 1946 och tjänstgjorde där på trupp till 1957 då han genomgick Krigshögskolan under två år. 1961-63 arbetade han i Försvarsstaben med strategisk planering och blev sedan strategilärare vid Militärhögskolan 1964-68. Då utnämndes han till överstelöjtnant och tillförordnad regementschef för Hälsinge regemente. Han fortsatte sedan som regementschef eller – under några år – som

ställföreträdande chef i sammanlagt 14 år tills han övergick i reserven 1982.

Hans gedigna kunskaper och erfarenheter från trupptjänsten togs tillvara då han utsågs till sakkunnig i 1983 års värnpliktsutbildningskommitté.

Carl-Henrik Gåsstes långa regementschefstid var både för honom och för regementet en lyckosam period under ett för försvaret och armén pressat skede. Han arbetade konsekvent för att skapa goda förutsättningar för att utveckla bra krigsförband vilket inte var lätt i perioder av befälsbrist och ryckig ekonomisk planering. Det var också en tid då många värnpliktiga var fångade av 1968 års upprorsanda vilket skapade oro på förbanden.

Carl-Henrik Gåsste kunde genom sin erfarenhet, fasthet och vilja att ta diskussioner med soldaterna bemästra incidenter och kriser som hörde till trupplivet. Han lät soldaterna framföra sina synpunkter och kunde sedan avslöja svagheterna i deras resonemang och fick gehör hos den helt övervägande delen av de värnpliktiga.

Han gav samtidigt personalen starkt stöd och han satte upp realistiska mål för verksamheten. Han var mån om att låta befälen vidareutvecklas och se sammanhangen och möjligheterna. Han kunde ge väl underbyggd kritik, men också väl underbyggt beröm.

Under hans chefskap blev regementet djupt respekterat i det civila samhället.

Carl-Henrik Gåsste var en ledargestalt som var mycket uppskattad för sin vidsynhet, sin empati och sin humor.

Carl-Henrik Gåsste valdes till ledamot av Akademien 1972.

Generalmajoren, förutvarande ceremonimästaren vid hovet och vicekanslern vid Kungl Maj:t orden *Fredrik Adolf Löwenhielm* avled den 11 maj 2008. Han efterlämnar närmast hustrun, friherrinnan Barbara, född Beck-Friis och sonen Carl samt dottern Anna.

Han föddes i Stockholm 1916 av överselöjtnant Wilhelm Löwenhielm och hans hustru, grevinnan Beth Wachtmeister (af Johannishus).

Fredrik Löwenhielm tog studenten i Stockholm 1934 och sökte sig därefter till kavalleriet där han blev fänrik vid Livregementet till häst 1937. Han gick Krigshögskolan 1944-46 och växlade därefter mellan stabs-trupp- och lärartjänst till 1965 då han utnämndes till överste och sekundchef för Svea Livgarde. Redan 1966 blev han arméinspektör i Östra militärområdet för att 1968 bli befördrad till generalmajor och chef för Gotlands militärkommando. Fredrik Löwenhielm avslutade sin aktiva officerstjänst som mycket framgångsrik rikshemvärnschef 1971-80 och därefter som utredningsman åt ÖB för en studierörande ledning och samverkan inom totalförsvarets lokala delar.

Under Fredrik Löwenhelms tid som Rikshemvärnschef hände mycket. Flera reformer genomfördes för både hemvärdet och driftvärdet när det gällde ledning och uppgifter i krig och som en konsekvens av det, en omfattande modernisering av

beväpningen och övrig utrustning.

Bland mycket annat var Fredrik Löwenhielm ceremonimästare vid hovet 1979-87 och vice kansler vid Kungl. Maj:t orden 1982-96. Där författade han uppslagsverket Svenska ordnar och medaljer. Han var även kommandör för Johanniterorden 1972-94 och vice preses i samfundet Pro Fide et Christianismo 1982-98 samt ordförande i Nationalkommittén för genealogi och heraldik 1983-98.

Fredrik Löwenhielm var djupt kristen med höga ideal. Hans varma engagemang för sjuka och unga i Palestina och Israel var omvitnat. Han kände starkt för sina medmänniskor och var rak, öppen, pliktrogen och omtänksam i sin tjänst och i sitt umgänge. Han var alltid väl insatt i aktuella frågor, god pedagog och en lysande talare. Han var en ständig glädjespridare och mycket omtyckt och respekterad.

Fredrik Löwenhielm invaldes i Krigsvetenskapsakademien 1958.

Överste *Adolf Gilbert Murray* avled den 1 juni 2008. Han efterlämnar närmast, i sitt första gifte med grevinnan Ulla Ehrensvärd, sonen Richard, dottern Anne och sonen Edwards änka Veronica samt i det andra äktenskapet med Margareta, född Carleson dottern Cecilia.

Han föddes i Stockholm 1914 som son till ståthållaren, överste Adolf Murray och hans hustru Ebba, född de Camps.

Han tog studenten i Stockholm 1933 och valde sedan officersbanan och blev fänrik vid Svea livgarde 1936. 1942-43

gick Gilbert Murray kurs i pansartjänst och överfördes därefter till Sörmlands pansarregemente 1943. Samma år började han studierna vid Krigshögskolan. Därefter följde stabstjänst, trupptjänst vid Skånska pansarregementet och vid Livgrenadjärregementet och lärartjänst, bland annat som strategilärare under fem år vid Krigshögskolan och som armélärare vid Försvarshögskolan under tre år.

Han utnämndes till överste i Generalstabskåren 1965 och blev året efter arméattaché i Paris till 1971, med sidosackrediteringar som försvarsattaché till Bern 1966-68 och Bryssel 1968-1971. Vid hemkomsten utnämndes han till befälhavare för Sörmlands försvarsområde i Strängnäs, vilken befattning han behöll till sin pensionering 1973.

Gilbert Murray var mycket aktiv som debattör i försvarspolitiska frågor. Han var generalsekreterare i Allmänna Försvarsförbundet 1975-88, militär medarbetare i Dagens Nyheter 1950-59, medarbetare i skriften *Både – Och* 1957 och skrev därutöver ett stort antal militärpolitiska artiklar och skrifter.

Han var dessutom vice ordförande i Svenska Livräddningssällskapet 1959-66 och ordförande i Ointroducerad adels förening 1976-87.

Gilbert Murray var en flitig ledamot av vår Akademi och kunde ofta bidra med insiktsfulla kommentarer till anföranden och seminarier. Han delade med sig av sitt kunnande och gjorde det med glädje

och ödmjukhet och han lyssnade på andras uppfattningar. Han ville ständigt lära sig mer. Han var en positiv människa i harmoni med sin omgivning och tog även motgångar med gott humör.

Gilbert Murray invaldes i Krigsvetenskapsakademien 1958.

Generalmajor *Kjell Alarik Nordström* avled den 21 oktober 2008. I samråd med hans anhöriga har bestämts att hans minnesord kommer att publiceras vid nästkommande högtidsdag.

Generalmajoren *Gustaf Peyron* gick bort den 25 oktober 2007. Hans närmaste är hustrun Gunvor, född Nordenhaag och barnen Claës, Marie-Louise (Lo) och Katarina (Mi) med familjer.

Han föddes i Stockholm 1921 av föräldrarna, generalmajoren Henry Peyron och hans maka Louise, född Reuterskiöld.

Gustaf Peyron tog studenten 1939 i Stockholm och blev reservofficersaspirant 1940, men växlade senare över till yrkesofficerskarriären. Han blev fänrik vid Kungl. Södermanlands regemente 1943, genomgick krigshögskolan 1952-54 och 1960 den brittiska Staff College.

Efter lärartjänst vid KHS och Pansartruppskolan och trupptjänst inom pansartrupperna blev han major och chef för arméstabens taktikavdelning. Hans fortsatta karriär omfattade befattningar inom pansartrupperna, både som överste och chef för pansartruppskolan och som

överste 1. gr. och regementschef. Därefter återvände han till arméstaben som sektionsschef med ansvar för arméns utbildningsfrågor.

1972 blev Gustaf Peyron stabschef vid Milo NN och 1974 utnämndes han till generalmajor och chef för Militärhögskolan. Efter fyra år återvände han till Milo NN, nu som militärbefälhavare. Han avslutade sin militära karriär som chef för den svenska FN- delegationen i Korea 1983-84.

Efter sin pensionering blev han slottsfogde på Ulriksdals och Haga slott. Den utåtriktade befattningen passade honom väl, liksom möjligheterna att där utveckla och förnya verksamheten, som omvandlingen av Haga Slotts orangeri till det nya skulpturmuseet.

Gustaf Peyrons karriär avspeglar väl hans intresseområden: utbildningsfrågor, ledarskap och idrott. Han var själv aktiv orienterare och deltog flitigt i arméstabens lag i orientering och fälttävlan. Hans ledarskapserfarenheter utnyttjades också i och med att han var ordförande i Sveriges militära idrottsförbunds verkställande utskott i tio år och samtidigt Sveriges representant i den internationella militära idrottsorganisationen CISM.

Han var en glad, öppen och alltid vänlig person som hade lätt för att samarbeta med olika typer av människor som han också kunde entusiasmera genom sitt positiva ledarskap.

Gustaf Peyron invaldes i Krigsvetenskapsakademien 1966.

Generalmajor *Claës Gösta Skoglund* gick bort den 26 februari 2008. Han efterlämnar närmast döttrarna Maria och Annsofi samt sonen Claës med familjer och livskamraten Karin Gummesson med dotter och familj.

Claës Skoglund föddes i Borås 1916 som son till kaptenen Laur Skoglund och hans hustru Signe, född Odqvist.

Efter studentexamen 1934 sökte han sig till Älvsborgs regemente där han blev fänrik 1937. Under kriget tjänstgjorde han dels som arméadjutant till Befälhavande Amiralen vid Västkustens marindistrikt, dels vid olika fältförband vilka befattningar tidigt gav honom en ovanligt bred erfarenhet. Denna, i förening med det djupa intryck som det tyska angreppet på Norge 1940 gjorde, kom att starkt påverka Claës Skoglund i hans fortsatta karriär. Den innefattade sedvanlig växling mellan trupp- och stabstjänst, men där han tidigt engagerades i utvecklingen av försvarets ledningsstruktur. Han utsågs till ÖB heltidstjänstgörande expert i Försvarets Ledningsutredning som arbetade 1974-79. Sannolikt var han den militära befattningshavare som under andra halvan av 1900-talet hade störst inverkan på utformningen av den militära ledningsorganisationen lokalt, regionalt och centralt.

Han tjänstgjorde också som lärare vid såväl gamla Militärhögskolan som Försvarshögskolan och kunde då utnyttja sina erfarenheter och utveckla sina idéer. Han utnämndes till generalmajor och chef för

Försvarshögskolan 1968. 1972 utnämndes han till Militärbefälhavare för Milo Väst och stannade där till sin pensionering 1978.

Han var en varm anhängare av principerna med operativ samverkan, men han var och förblev arméofficer med ett aldrig avtagande engagemang för arméns utveckling. Han debatterade, argumenterade och propagerade för sina uppfattningar och åtskilliga av Akademiens ledamöter har blivit uppringda, tillskrivna eller uppsökta på arbetsplatsen för att välvilligt men bestämt fått klarlagt för sig vad som borde sägas och göras i olika frågor. Han agerade entusiastiskt för att göra arméns brigader mer slagkraftiga och besökte personligen alla repetitionsövningar med brigadförband för att som enväldig domare utkora den som skulle tilldelas hans personliga pris för bästa förband.

Claës Skoglund deltog mycket aktivt i Krigsvetenskapsakademiens verksamhet under mer än 50 år och han var en period drivande ordförande i Avdelning I. 2004 tilldelades han Akademiens belöningsmedalj i guld som ett bevis på sitt outtröttliga arbete för försvarets bästa.

Claës Skoglund var en ärlig, talangfull och stimulerande officer. Han kunde i debatten uppfattas som påstridig men han kunde också vara eftertänksam och han tog argument om dom var väl underbyggda. Han tyckte nog att det var bättre förr, men han blundade aldrig för realiteterna och hans förslag siktade alltid framåt. Han arbetade in i det sista med sin skrivmaskin

i knäet. Han kallades med rätta en av de sista entusiasterna.

Claës Skoglund invaldes i Akademien 1955.

Avdelningen för militärteknisk vetenskap

Översten av första graden *Stig Arvid Kellgren Areskoug* gick bort den 14 mars 2008. Han efterlämnar hustrun Gerd, född Malmström och döttrarna Gunilla och Marianne med familjer.

Stig Areskoug föddes i Göteborg 1920 och var son till gymnastikdirektören John Areskoug och hans hustru med.lic. Carin, född Kellgren. Han tog studenten i Göteborg 1938 och blev officer vid Göta Artilleriregemente 1941. Han gick Artilleri- och Ingenjörhögskolan 1945-47 och placerades därefter på Armétygförvaltningens vapenbyrå 1947. Han blev intransporterad i Fälttygkåren 1948, och bedrev studier vid Tekniska Högskolan 1947- 50. Tjänsten på Arméförvaltningen varade till 1957 då det var dags för trupptjänst vid Norrlands Artilleriregemente 1957-58 och sedan tjänst som lärare och kurschef vid Krigshögskolans tekniska linje 1958-63. 1964 placerades Stig Areskoug åter på Armétygförvaltningen, nu som chef för hjulfordonsbyrån där han verkade fram till 1978 då han blev befordrad till överste av första graden och chef för Fordonsavdelningen vid Försvarets Materielverk. Denna befattning behöll han till sin pensionering 1980.

Under sin tjänst på hjulfordonsbyrån ini-

tierade Stig Areskoug en systematisering av arméns hjulfordon och på den grundades en genomarbetad plan för arméns hjulfordonsanskaffning.

Han tog också initiativ till Samarbetsorganisationen för fordon och markforskning som fångade in FOA, fordonsindustrin, skogsindustrin och utländska intressenter och han var dess uppskattade ordförande 1966-91. Hans kunskaper inom området ledde till att han utsågs till president för the International Society for Terrain-Vehicle Systems 1978 och han var dess biträdande generalsekreterare Europa 1981-91. Här organiserade och ledde han seminarier och föreläsningar som var mycket uppskattade.

Han publicerade sig i ett antal skrifter och ansågs allmänt vara en auktoritet inom sitt specialområde.

Stig Areskoug var en framstående teknisk stabsofficer som starkt bidrog till arméns utveckling inom främst fordonsområdet. Han var energisk, positiv och kunde sprida arbetsglädje omkring sig vilket gjorde honom till en mycket uppskattad lärare och chef.

Stig Areskoug invaldes i Krigsvetenskapsakademien 1969.

Direktören *Sven – Gustav Fagerlind* avled den 2 januari 2008. Hans närmaste är hustrun Ingrid, född Ekman och döttrarna Marie-Louise och Karin med familj.

Han föddes i Solna 1918 av expeditjonsföreståndaren vid SJ Gustaf Fagerlind och dennes hustru, rektor Svea Blomgren.

Sven Fagerlind tog studenten vid Östra Real i Stockholm 1936 och studerade sedan vidare på KTH där han examinerades som civilingenjör vid institutionen för elektroteknik 1942. Samma år började han arbeta på Svenska RadioAB som han i huvudsak blev trogen till 1969. Under tiden studerade han radarteknik vid Marconi College i England 1947-48.

1969 övergick han till LM Ericsson som chef för Försvarsmaterielldivisionen för att 1983 bli ledamot av Koncernledningen och chef för affärsområdet Försvarsprodukter. Sven Fagerlind hade även ett flertal styrelseuppdrag.

Under 50-talet började flygvapnet utveckla ett nytt stridsledningssystem, Stril-60, där Marconi vann anbudstriden som huvudleverantör till de nya luftförsvarscentralerna. Företaget hade nära relationer till LM Ericsson och Svenska Radio och på det sättet blev Sven Fagerlind en av huvudpersonerna i samarbetet mellan Marconi och Flygvapnet. Arbetet bedrevs både i Sverige och i England och i mycket nära kontakt mellan leverantör och kund. En ledande representant för kundsidan var ledamoten, sedermera generallöjtnant Sven-Olof Olson som var starkt drivande i utvecklingen av Stril-60 – systemet. Fagerlinds nära kontakter med försvaret fortsatte sedan under hans många år på LM Ericsson.

Sven Fagerlind var en person kunde förena nytta med nöje. Han beskrivs som seriöst arbetande, målinriktad och totalt oegennyttig men också som en människa

som förstod att roa sig och sprida glädje när det var tillfälle för det.

Han besatt stora tekniska kunskaper och en omvittnat god förmåga att skapa positiva nätverk vilket bidrog till att göra honom till en högt uppskattad chef.

Sven-Gustav Fagerlind invaldes i Krigsvetenskapsakademien 1977.

Avdelningen för annan vetenskap av betydelse för totalförsvaret

Överdirektören *Jan Olof (Jolo) Olsson* gick hastigt bort den 1 april 2007. Han efterlämnar närmast hustrun Christina Blomqvist och dottern i tidigare äktenskap Anna Cecilia (Sissi) med familj.

Han föddes i Umeå den 12 februari 1939 som son till folkskolläraren Magnus Olsson och hans maka Sonja. Jan Olov Olsson avlade en fil. kand-examen i Uppsala 1966 och anställdes i Försvarsdepartementet som kanslisekreterare samma år och var sedan engagerad i olika befattningar inom Totalförsvaret hela sin yrkesverksamma tid. Han blev sålunda departementssekreterare 1971, kansliråd 81 och departementsråd och chef för Försvarsdepartementets enhet för civilt totalförsvaret 1983 för att bli överdirektör och chef för Styrelsen för psykologiskt försvar 1988 där han stannade till 1994.

1994 – 96 var han chef för Efterforskningsbyrån för krigsfångar och civilinternerade.

Jan Olov Olsson ansågs vara en mycket kunnig och noggrann tjänsteman som genom sitt lågmälda sätt, sitt tålmod, humor och sin lyhördhet för andra synpunkter och

en inte obetydlig envishet vann stor respekt hos både arbetskamrater och förhandlingsmotparter. Han fick resultat.

Det blev en stor omställning för honom när han utnämndes till chef för Styrelsen för psykologiskt försvar. Det var en ny miljö med annorlunda arbetsrutiner, en ny roll som verkschef och han verkade där under den säkerhetspolitiska bryningstiden som ställde krav på en helt ny attityd till beredskap och försvar. Med sin klokskap, öppenhet för det nya och ödmjukhet klarade han av allt detta på ett utmärkt sätt, till glädje för arbetskamrater och samarbetsorganisationer.

Samtidigt stack han inte under stol med att han inte var helt entusiastisk över verkschefens administrativa plikter som budgetunderlag, årsredovisningar, regleringsbrev, arbetsordningar, verksamhetsplaner etc. varför han såg fram emot sin pensionering med viss tillförsikt.

I en intervju i Styrelsen för psykologiskt försvars jubileumsbok "Förfäras ej" från 2003 säger han själv "...jag är av naturen en snäll människa". Det kan alla som kom i kontakt med honom bekräfta.

Jan Olov Olsson invaldes som ledamot av Akademien 1992.

Företvarande Riksmarskalken, kanslern vid Kungl. Maj:t orden och Styresmannen i Kungl Krigsvetenskapsakademien *Per Ingvar Sköld* gick bort den 6 februari 2008. Hans närmaste är hustrun Anna-Christina, född Neumüller, sönerna Bo och Lars samt dottern Pia.

Per Sköld föddes i Stockholm 1922 och var son till statsrådet och ledamoten

av Kungl Krigsvetenskapsakademien Per Edvin Sköld och dennes maka Edit, född Persson. Även Per Ingvars bror, Nils Gunnar var ledamot av vår Akademi.

Per Sköld tog studenten i Bromma 1942 och gjorde därefter värnplikten vid Svea ingenjörskår där han sedan blev reservofficer 1945. Han var en varm försvarsvän och fullgjorde sina tjänstgöringsplikter lojalt, trots en omfattande arbetsbörda. Han blev befordrad till major i Ingenjörtruppernas reserv 1973.

Han utexaminerades från Skogshögskolan 1948 som civiljägmästare och anställdes vid Domänverket samma år. Han tjänstgjorde sedan på olika platser i olika befattningar, bila annat som revirförvaltare och chef för Kolleberga skogsskola i Skåne och senare som överjägmästare vid Östra distriktet i Linköping från 1961.

1964 utnämndes han till överdirektör i Domänstyrelsen och redan året därpå till generaldirektör och chef för Domänverket, en befattning han innehade tills han lämnade den skogliga sektorn 1970. Han blev då vice verkställande direktör i det nybildade Statsföretag och från 1971 verkade han som verkställande direktör till 1982.

1986 kallades han till posten som riksmarskalk och från 1995 som ordenskansler; en post som han innehade till 2004.

Per Sköld betraktade sig hela livet som skogsmänniska, och satte därför stort värde på hedersbetygelsen att bli promoverad till skoglig hedersdoktor vid Sveriges lantbruksuniversitet 1983.

Hans väldiga arbetskapacitet, stora in-

tesse för forskning, omfattande erfarenhet och goda ledarförmåga ledde till att han erbjöds och accepterade en rad utnämningar och befattningar i olika verksamheter inom näringsliv, forskning, försvar och kulturen. Han blev sålunda ledamot av tre kungliga akademier; Krigsvetenskapsakademien, Skogs-och Lantbruksakademien och Ingenjörsvetenskapsakademien och fick flera styrelseuppdrag. Per Sköld var bl a ordförande Carl Tryggers stiftelse, Svenska Jägarförbundet, Centralförbundet för befälsutbildning, Ridfrämjandet, Svenska Ridsportens Centralförbund och Beridna Högvakten för att nämna några.

Per Sköld var en person med resning som ingav respekt. Han var noga med att lågmäلت framföra sin ärliga uppfattning, även i känsliga lägen och kunde som chef fatta även obekväma beslut. Han hade stor integritet och blev respekterad i vida kretsar vilket ledde till ett omfattande nätverk av människor som uppskattade hans klokskap och vänskap.

Per Sköld invaldes som ledamot av Akademien 1976 och var dess styresman 1985-1988.

Elva goda kamrater och framstående ledamöter har lämnat vår krets. Vi saknar dem och tänker deras anhöriga. Genom sina gärningar har de i hög grad levt upp till Kungl. Krigsvetenskapsakademiens motto:

Fäderneslandets försvar – Mod och kunskaper.

Författaren är generalmajor samt ledamot av och andre styresman i KKrVA